

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s' Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

UNA FÉSTA CASOLANA.

III.

Quant mos posárem á sa taula, á mí me tocá sèure devant per devant en Dionís y d'esquena à n'es portal des menjadó. A un costat tenia na Maria Jusèpa, cuñada de l'amo de la casa, y à s'altre en Francesch, camarada den Dionís, de còm eran allòts; menestral d'aquells à l'antiga, amb patilles retayades, obré perpètuu de sa Confraria del Sagrament, y que no faltava may à l'ofici de la parròquia, es diumenges de tercera dominica, amb sa ximberga negra d'ales fonades y es mocadó de seda de coló d'òus amb tomátiga.

Tant còm en Dionís omplia plats d'arròs, na Tomasa los hi anava prenguent; y baratantlos hi amb plats buyts, los repartia à tota sa taulada. Totduna que hagué acabat sa tasca y se va fé plat per ell, en Dionís escampant bé s'arròs fins à ses voreres, pegá sa primera cuyerada y s'esclamá:

—¡Que't deya jò, Guergòri! hòn arròs, ¿eh? no'n menja d'aquest el rey de España. Acostem es rava, Tomasa.

—Bò, (vatx respòndre;) ja vetx que na Tomasa té unes mans benchides per aguiá....

—¡Foy! (respongué ella;) tot es es posarshí; y devegadas es precis, perque amb aquesta *servitut* d'avuy en dia....

Callá, perque entrava na Francina amb una gerreta de Felanitx, y se posá à omplí tassons.

—Umay, vuy una oliva, (digué es nin de na Maria Jusèpa, allargant es brasset tant còm podí.)

—¡Que diuen es nins?

—¡Vòl doná una oliva? (repetí s'infant amb veueta més baxa y acalant ets uys.)

Sa mare ley doná; y es matex temps en Periquet per fé sa monèa, volgué prendernè una amb sa forqueta, y puñy qui puñy dins es platet sense poderla fitorá, es cap derré li llenegá s'oliva y

va boti desparada còm una bala demunt sa camia blanca den Francesch, y li redolá per dins es guardapits.

—¡Alerta, nin, (li digué sa mare), ja sabs que t'he dit abans de partí!

—Meèm, ¡y qu'hem de fé! (contestava en Francesch axugantsè es regalim,) tots som estats allòts y sabem que còsa es.

En Periquet, que còm molts d'infants era puntós, s'arreatá d'esquena à sa cadira y comensá à fé sa llagrimeta.

—Ala, menja, que no's estat rès, (li deya en Dionís.)

—No'n vuy, (reñussava es nin engronsant es colsos.)

—Vaja, menja, no fasses una malcriadesa: menja y 'xeu aná.

—¡Y jò no!

—¡Perico, (cridá sa mare, encesa còm un lluchet,) fòra de sa taula, que no vuy nins malcriats!

—Xel fé, qu'avuy es fésta, y no pòren reñá.

En Periquet s'axecá de sa cadira, y s'en aná sustant allá defòra. Ets altres bigarnius feyan una cara sèria, obrint uns uys còm uns salés.

Mentres na Francina s'en duya sa sopera y mudava es plats, na Tomasa sortí y torná entrá, menant per sa ma en Periquet; y axugantli sa llagrimeta el va fé torna sèure. Sa mare el se menjava amb la vista.

Comparegué es bollit, y amb ell comensá sa confusió. Ses dues palanganes grans no cabian demunt sa taula, y per fé lloch, tothom havia de decantá tassons, llesques de pa, y es platets des rava y ses olives. En Dionís abrahoná sa palangana de sa carn, ahont hey havia sa pesada de bòu y de moltó, sa xuya, sa botifarra y una gallina sencerá; forqueta y guinavet en ma, va comensá à fé tróssos, però en via ninguna li afinava à sa gallina ses juntes de sa còrpora y de ses cuxes; sa botifarra llenegant li queya demunt ses estovayes, y na Tomasa la recohía y mirava sa maniobra des séu homo, allargant es còll y amb uns uys que volian dí: Jò heu hauria fèt milló.

A la fi, en Dionís sortí del pas, ta-

yant arreu, y agafant un poch amb sos dits ets òssos de s'escarpó y de sa galera. Llavò, fént un alé gròs, allargá sa palangana à n'es des costat, mentres na Tomasa amb s'altra palangana repartia ses verdures.

De dins sa cuyna sortia mentres tant un gran renòu de plats. Na Francina devia passá p'es rentadó es qui havian servit per sa sopa: maniobra que s'usa à moltes cases, un dia axí, que s'empra tota sa platería, y encara no basta.

A un nin de devòra mí, li caygué en terra un òs que xupava, y vengué à caure 'm ran des méus pèus. Encare no va essé devall sa taula, s'hi armá una brega de grinòls y remèulos entre es moix y sa cussela borda que'l se disputavan.

—¡Fòra, linda! (cridá en Dionís, moquent una cama;) mentres qu'en Francesch arrufava es pèus fént una carussa lletja y mossegantsè es morro de baix. Devia patí d' uys de poll.

—¡Que t'he ferit, Francesch? (li preguntá en Dionís amb tò de disculpa.)

—¡Ca, no! (respongué aquest amb sa boca plena,) més poria essé estat.

—Perdona, Francesch, que no heu he fèt apòsta.

Na Tomaseta volgué aygo, y de tan aviat que va beure, se va fé mala via. Sa pòbre nina tornava blava de tòssi y ets uys li ploravan. Sa mare la prengué demunt ella, y li pegava toquets à s'esquena, mentres na Maria Jusèpa, còm à dòna experimentada, li deya:

—Roega una crosteta de pa.

Amb axò na Francina acabá de llevá plats, y al punt comparagué amb una altra palangana. Na Tomasa qu'encara tenia sa nina demunt ella, pegá uyada y s'esclama:

—¡Y ara que dús? ¿que no sabs, fotjanda, que primé t'he dit es coní amb seba?

—¡Jesus! idoy no 'u sabia, (digué na Francina amb so cap partdemunt mí y allargant es brassos per tornarsen dú sa palangana.) Però, ¡ay de mí! que quant s'adressava altre pich, enganxá es rebosillo à una orquilla de na Maria Jusèpa; allargá una ma per desenganxarlo,

y en es mateix temps un regalim de salsa d'escaldums caygué à plom demunt es méus guardapits coló de canari.

Jò'm vatx axecá dret y m'axugava es bròu amb so torcabagues; però volgué la mala sort qu'un jonoy méu ferís una cama de sa taula y tombás un parey de copes y sa botella des ví. Una taca primé negrenca y llavò blava omplí mitjes estovayes, y més s'hauria escampada, si en Francesch no hey hagués trabucat es salé amb molta llestesa.

—No será res, Gori: (deya na Tomasa per consolarmé un poch), axò s'en va à sa bugada. Y tot per s'arriessà d'aquesta bajana de Francina. ¡Jesus, quina *servitut*! Bé está qui no'n té.

En Dionís comensava à fé mala cara, roegant bocinadetes de pa axut. Dos nins ploriñavan, que se volian axecá de sa taula; sa mare los feya callá, y na Francina, vermeya còm un foch y empagahida, tornava comparexe amb so coní amb seba.

Ses dónes, que casi totes havian pegat fort à s'arròs y à n'es bollit, ja feyan cara de fartes, y quant en Dionís les feya plat, ja deyan que los ne posás poch, ó que no'n volian. En Francesch era es qui feya bona lletra: en Dioniset també: son pare, mitx enfadat amb lo qu'havia succehit, tant li era còm no li era.

Quant na Francina amb un sefny de hislia véya va torná trèure sa palangana d'ets escaldums, la s'en hagué de torná casi tan plena còm l'havia trèta. Jò'm vatx pegá una uyada compassiva, d'amagat, à n'es méus guardapits, y crech que de llavò ensà tendré avorrits ets escaldums per tota la vida. ¡Pòbres guardapits méus, justament havé de romandre tudats d'una criada; jò que los havia duyts quinze anys seguits, sense soscayre, tots es diumenges y fèstes de guardá!.....

Sa alegrí y ses bones cares tornáren comparexe en aquella taula, quant na Tomasa en persona hey colocá en mitx es pa den Pou amb s'angelet demunt, y dues botelles, una à cada costat. Es matex temps na Francina tregué un plat de menjá-blanch amb bocinets de cañella y cloveya de llimona.

En Dionís, que à n'es parexe, ja havia recobrat es bon humó, torná altra vegada à fé partions; y quant tothom romangué plé y assaciat, se destaparen ses botelles, y comensáren à ploure *brindis* y molts-anys, un derrera s'altre.

En Francesch va essé des primés:

—Bono, Dionís, ja'u sabs: lo de cada any: amb salut y alegrí; que molts anys poguem fé sa fèsta plegats, en compaña de tots, y en gracia de Déu, y ¡viva la fè!

Y buydá mitx tassonet de vin-blanch.

—Amen, (responia en Dionís,) en vida téua.

—Molts anys, Dionís, y tú també, Dio-

niset; que l'any qui vé ja vajas à Montission, y que pugues guañá molts de *prémis*.

—Ell ja'u sab, (deya son pare,) en dia que mos duga un *sobresaliente*, li dexaré tení coloms y li compraré un rellòge. Sa mare també ley té promès.

D'aquesta manera tots es convidats y convidades hey diguèren cadascú sa séua. Amb sos glopets de ví y de doble anís, ses cares s'havian animades; y mentres *elles*, ses dónes, adesavan sa taula y llevavan es bavarays à n'es petits y desembarassavan ses cadires de banquillots y de coxins, nòltros homos mos n'anàrem dins sa saleta à fé sa fumada.

Amb tot axò, s'havian fét les quatre des capvespre; y còm va comensá à fersé horabaxa, sa campanetá de sa porta repicava cada deu minuts, y acudian altres amichs y coneguts, que venían també à doná es molts anys à l'amo de la casa.

Unes quantes amigues de na Tomasa compareguèren amb ses séues *majós* que duyan s'enamorat en es costat, fènt es papé de mitx empagahits; y à les sèt d'es vespre, à encesa de llums, la casa estava al tip de gent, que no bastavan cadires.

Lo que's succehit en aquella casa, per acabament de fèsta, es un poch llarch de contá: per axò, y per no allargá tant es saluet, vos ho acabaré de contá un altre dia, si es que no arribau abans à pèrderhi sa paciència.

GORIET.

BONS CONSEYS. (*)

Si vòls aná dretament,
Recòrda primerament
Que al bon Déu omnipotent
Déus adorar-lo.

No dexis la fè dels avis,
Diguen veritat tos llabis,
No t'ascollis à cèrts savis
Qu'en Déu no creuen.

Si heretges y franc-masons
T'umplen es cap de rahons
Fiy méu dextet de cansons
Que't vòlen pèrdré.

Pensa d'hont vens y ahont vas,
Mira sempre bé que fás,
Que aquí en la terra hey estás
Sòls de passada.

(*) Havent passat deu anys sense qu'hajem vist espargirse per Mallorca es *Nou Fra Ansèlm*, libre de bons consey, compòst y publicat à Vich (Estampa de Ramon Anglada, plassa Major) per un d'es més distingits poètes catalans, mos ha pareseut per via de recomanarlo extrèu- ren algunes estròfes, acomodant un poch sa séua ortografia à n'es mallorquí adoptat per sa Redacció de L'IGNORANCIA, esperant que son autor mos perdon aquesta llibertat.

Sa tomba té un més enllá,
S'ánima may morirá,
Qui amb la mòrt pensa acabá
S'igualà als ases.

A ningú fassís cap tòrt
Y contentet amb ta sort,
Perque en l'hòra de la mòrt
En pau t'en vajas.

Fé llimosna al téu germá
Que à ton portal vé à captá,
Cent per hù te tornarà
En l'altra vida.

Es mal s'estén còm es gram,
Qui té conciència d'estam
Avuy l'exampla d'un pam,
Demá una cana.

Ans de judicá à ningú,
Mira't bé còm estás tú,
Pròu feynes té cadascú
A casa séua.

Quant te falt es téu miñó,
Penitència y pòch sermó,
Pare que plañ es bastó
Després heu plòra.

Als véys no fassís agravis,
Ou lo consey des séus llabis,
Que es sa crosseta d'ets avis
Puntal de casa.

S'amor sòl fé un mal jòch,
Amb sa dòna à pòch à pòch,
Sòlen dí que s'hòmo es fòch
Y ella estopa.

Sien negres sien rosses
No't fies de cèrts mosses
Que à més d'axugá ses bosses
Pèrden ses ànimes.

S'honestitat en la nòya
Es la més prehuada jòya,
Sa vanidat s'acomvòya
Amb s'impuresa.

No't vòl bé qui molt t'etzalsa,
Te farà caure qui t'alsa;
S'aygo à sa tèrra descalsa
Mentres la llèpa.

Estigues bé amb ton velí
Que quant surt al dematí,
Es qui primé t'ha de dí:
—Germá: bon dia.

Veshi tocat y posat
Amb sos amichs que has triat,
Que amb sa capa d'amistat
S'abrigan maules.

Déxa sa nit p'es mussòl,
Mòute quant vejís es sòl,
Que es mal consey es llansòl
Per dú pá à taula.

Quant en contes estiguen
Donauvos prèssa à fé crèu,
Sa capa que encara es deu
No abriga gayre.

En si ests pòbre y es rich ell
No t'hi escauñís es cervell,

Sempre hem vist, y el mon ja's vell,
Amos y mossos.

Dins es tresòrs d'un palau
Sa tristesa hey fà es seu cau,
Que no fan dormir en pau
Llansòls d'Holanda.

D'aquests conseyes triarás,
Lo que't sembli seguirás,
Y si confrare ests per cás,
Prennè candela.

UN PLET FALLAT.

Una vegada dos amos de possessions que confrontavan, les varen tení fort y no't mògues sobre à na qui tocava cuhi ets aglans d'una auzina qu'havia crescut molt esponerosa just en mitx de sa bardissa ó paretia que los feya divisòri en es bosch. Tant s'hi encalentiren, que varen resoldre d'ú sa questió à n'es tribunal.

Amb axò, un d'ells, es més foguè y més nich y més guixa y més cuytò y caparrut, devallà de cap à ca un missè à contarli es cás per posà fil à la guya tot seguit.

—Axò serà objècte d'un entredicte de reteni ó de recobrà ó de conservà, (digué es missè, després d'havè ascoltat l'amo amb tanta oreya, y haverli assegurat que ja may podria pèrde.)

—Ydò, ala envant, (deya es pagès), en ses séues mans ley entrech, nombri *percuradó* y pòs má à ploma, y diga si hey impòrta rès.

—Lo que's diu per ara, (respongué es missè,) per cumplí amb sa lléy sòls se necessitan just cincuenta duros per deposità en es jutjat.....

Es pagès que devia essè de roñò clòs y ja s'en venia previngut, tirà des serró, y una dobleta demunt s'altre, n'hi entregà deu.

—Bòno, anau descansat, avuy mateix me posaré à escriure y veureu còm guañarèu amb còstes, si es que fan justícia.

L'amo se despedí tot satisfèt y s'en anà; però quant va essè en mitx d'es carré se recordà que no li havia dextat sa cèdula personal, y tornà arrera per entregarley. Entra a s'antessala y vé que's missè ja era sortit des seu despatx y que rallava amb sa séua senhora, fènt sonà ses dobles dins sa má mentres li deya:

—Mira quins aglans que à l'hora d'ara ja mos fa s'auzina.

Es pagès quant va senti axò, se mossegà es morro y se li giràren es budells; però dissimulà y esperà que sortís es missè altre pich à n'es despatx.

—¿Qu'heu tornat per rès? (li va preguntà quant el se vé davant sense ferne contes.)

—Si señó, perdon, jò he tornat arrera perque no pensava qu'avuy dematí he comprat un mul y ara no me bastan es doblès per pagarlò, si me vòl tornà es cincuenta duros y jò demà matex faré un'altre passada per aquí.....

—Sí, homo, teniu; (li digué es missè tornantloshi, encara que de mala gana.)

—Ydò ara, (li contestà es pagès tirantlos dins es serró y lligantlos ben retorsut entre sa colga d'es calsons amb hufes,) ydò ara li dich, señó missè, que ni vostè, ni sa séua senhora, ni ningú, tastará ets aglans d'aquella auzina, perque m'en vatx à n'es méu contrari à dirli que jò li renunciy es dret que'm pens que m'hi pertòca. ¡Molt bòn dia tenga!

Podeu pensà, devòts germans, còm degué romandre aquell missè.

Y l'amo ja ha juñit es mul à n'es carro y ja es partit de cap à sa possessió des seu veynat guerré, à contarli mot per mot, tot lo que li havia succehit, y acabà diguentli aquestes paraules:

—Mira, si vòls cuhirli tots ets aglans ja tens lleccència méua, y si vòls qu'arrebassem s'auzina y que l'estallem partintmos sa lleña, faré lo que voldrás; plet no'n vuy dú, ¡de bona m'he escapat!... ¿Qu'hey dius?

—Qu'has pensat bé, (respongué s'altra,) si vòls cuhirem ets aglans un any part altra.

—Ja está fallat es plet.

Y d'aquest mòde el varen guañá tots dos amb còstes.

¡Llástima que no se fallasin tots per aquest estil!

UN MISSÈ DE SOLEY.

XEREMIADES.

Es cap derré s'es comensat à despertà es fret. ¡Vaja un estiu amb cóna llarga, aquest derré qu'hem passat!

Se pòt dí qu'es fret de bòn de veres va comensà es dia de Tots-Sants *en punto*, còm si heu fés apòsta per no desayrá es capellans de la Seu, que tal dia còm aquell trèuen s'hivèrn.

Es pagesos comènsan à fé bona cara amb ses brusques qu'han caygudes.

Déu fassa que dur, si axí convé.

**

Ja ha plogut un poch y, per sa mòstra, hem vist lo que será Ciutat aquest hivèrn que vé.

Si nòltros fossim Retgidós (Déu mos n'alliber) fariam posà canals à ses teulades que no'n ténen, y fariam compòndre ses qu'en ténen y están espeñades.

Ara, còm à La Sala tal vòlta hey ha qualqu que li manca una hòna aygo, ¡qui sab si no les fan compòndre amb tota intenció!

Es dies que plòga s'hauria de passetjá tot s'Ajuntament per veure quines son ses teulades que ratjan més fort, y posarhi remey.

**

Amb so títol de *La Verdadera Ciencia Española* comènsa à publicarsè à Barcelona una Bibliotèca econòmica, (¡à doblé s'entrega!) de tots es principals escriptors ortodoxos castellans antichs y modèrns. No es pòca tasca.

Vat' aquí una gran empresa que recomenam à tothom que vaja darrera llibres bòns y barato. Una partida de Bisbes ja li han concedits 40 dies d'indulgència. Li desitjam llarga tirada, y també llarga vida, perque si ha de publicá la mitat no més de ses òbres qu'anuncia, no li bastan 200 anys.

Un duple solament: diu es prospècte que se publicarán *todas las obras de los autores mencionados*; y un d'ets autòrs *mencionados* es Don Francisco de Quevedo. Si sa Bibliotèca arriba à publicá *totes* ses òbres den Quevedo, francament, algunes n'hi ha que cap Bisbe les concediria 40 dies d'indulgència.

En es mateix cas se tròban altres autòrs igualment *mencionados*, tals còm Tirso, Berceo, Lope de Vega y alguns més. Diu s'adagi mallorquí: *Qui molt abraça, poch estreñy*.

Dispensi *La Verdadera Ciencia Española* aquesta humil y franca opinió de L' IGNORANCIA.

**

Hey ha un oculista à Madrit, Don Casiano Macías, que diu qu'ha descubèrt un coliri per evitá sa formació de catarates. Si aquesta es vera, ¡ben haja es metge qu'haurá fèt tan important descubrimènt!

Ell diu que ja hey ha alcansat grans resultats en molts de malalts. Per si acás vos convé anarlo à veure, lectors, viú à sa Plassa de Santa Ana, n.º 10, à Madrit.

Però abans de posarvos en camí, vos aconseyam que fassen una passada per can Domenge, bòn oculista mallorquí, que viu més pròp, y que vos sabrá di lo qu'heu mestè.

**

Passant s'altre vespre p'es carré d'es Bastaixos, sentírem un bossi de convèrsa de dues amigues que se conexian de quant anavan à n'es col·lègi, y feya temps que no s'havian vistes.

—Adios, Lluisa, ¿còm estás?

—Hola, Tereseta, bé; ¿y tú?

—Ja 'u veus, ¿t'has casada?

—Jò, sí; ¿y tú?

—¡Ay, no, fieta! Jò no'm vatx casá; ¡me casaren!

Ara, lectores, vòltros matexes estudiant sa diferència d'una à s'altra.

**

Gent qu'aquests dies passats anava p'es camí de Lluchmajó, no ha tengut necessitat d'anà a la guerra, per senti siulá ses bales, y de prop.

Amb un no m'ho pensava, hey, ha hagut perill de fé qualche cap de cadernera.

¿Y tot per què? Perque sa tròpa tirava al blanco devés sa torre d'en Pau, sense dí: «il·lecència, que soya!»

¿Tant còsta dí decantausos? A veure si hey pensarán, un altre pich.

Sa casa *Singer* mos ha enviats una colecció de cromos que escampa arreu, per anunciá ses séues màquines de cosí. Moltes gracies.

Are aquesta matexa casa n'ha féta construhí una de màquina de cosí, sa més gròssa que s'haurá vista may. Figurausos que pésa devés quatre tonelades.

Amb aquesta màquina hey podrán cosí tota casta de feyna, desde es cuyros més gruxats fins a n'es volants y rebosillos de pagesa.

Diuen qu'es nòstro Ajuntament ha demanat informes, per telégrafo, a veure si amb aquesta màquina també hey pòden cosí capòts de sereno.

¿Va messions que li contestarán que nó!

COVERBOS.

Es dia dels Mòrts, uns quants amichs s'en anaven a n'es cementèri y convidavan a un metge perque los hi acompanás.

—Homo, anem amb nòltros.

—No hey vench.

—¿Emperò perque?

—La veritat, (respongué ell,) tench pò d'es mòrts que m varen tení per menestral.

Un fematé de l'Horta de Ciutat, que no més té sèt infantons, s'altre dia va cridá un metge perqu'en vés un d'ells que li caygué malalt.

—Axò es sa *rosa*, digué es metge tot duna que 'l vá veure.

—¿Y còm anirà? digué sa mare tota retgirada.

—Bé, no tengau ánsia, es de bona índole y en sortirà prest.

Amb axò li recetà, cobrá sa mitja peseta y va sortí es metge, fènt contes de tornarhi a visitar-lo. Però, encara no era deü passes lluny, còm es fematé ja ha tirat en terra sa máfega des séu llit, crida tots ets infantons y los hi fa colgá, posanthi en mitx de tots es qui estava malalt.

—¿Que fas, lòco? li deya sa dòna.

—¿No has sentit es metge còm deya

qu'aquesta *rosa* no pòt essé milló? Ydò, sortiguemne amb un pich: que la tengau tots, y amb una visita y sa matexa receta los tendrém curats.

Ell ¿que m'en direu? Tota-sa garullada va tení sa *rosa*, y a n'es vuyt dies tornavan pasturá per l'Horta, còm si rès fos estat.

¿Va de messions que si hagués pegat a fiys de casa de señó, en fa sèt aubats!

Un Batle de Bañalbufá, que conexia de vista es Governadó, vengué a Ciutat per parlá amb ell; y quant va essé a ses *Quatre Campanes*, el trobá amb so cotxo, que s'en anava a fé una vòlta.

—¿Fito, fito! bòn dia tenga: ara si que caurá bé per aná a ca-séua, per parlá amb voce-mercè. May será milló hora.

Es Governadó còm va veure es toix que dnya aquell homo, s'esclamá:

—¿Pobre hombre!

—¿Fito, fito! (va dí es Batle,) ¿a mi'm diu pobre? ¿Vaja una casta de pòbres! ¿bòn fito, fito, y som es més rich de Bañalbufá!

A un tribunal de Justicia s'hi presentá un testimoni a declará, còm si s'en entrás dins un hostal, ses mans dins ses butxaques y capell posat.

Quant es Julge va veure aquella grosseria, li digué lo primé de tot que se descubris.

Y ell, tot seguit li va respondre:

—Gracies, es comoditat.

Un pòbre homo que ningú 'l conexia, ni sabian qui era, va aná a pará a l'Hospital. El pòbre estava molt malalt, que se moria, y manifestá desitjos de fé testament.

Cridáren es Notari; y entre altres còses, aquell pobret anava dictant:

—Deix cent misses per s'ánima des méu padrí; doscentes misses per s'ánima de sa méua padrina: quatrecentes per sa de mon pare: altres quatrecentes per mumare....

—Germanet, (l'interrompé es Notari,) tròb que son moltes misses, y encara no heu dit un mot des vòstros bens.

—¿Quins bens?

—Des bens que possehiu: perque si no possehiu bens, vejam, ¿d'hon han de sortí aquestes misses?

—¿D'hon han de sorti?... ¿aquesta si qu'es bona! ¿Ves d'hon han de sorti!.... ¡¡de la sacristia!!

Entra un criat a dins es despatx:

—Señó, aquí defòra hey ha un mut que vòl parlá amb vostè.

—¿Y còm sabs tú qu'es mut?

—¿Foy! ell mateix ara m'ho acaba de dí.

PERROS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Si entre tombes un homo creu,

Cansat d'eu está en el mon de pati.

SEMBLANSES.—1. En que té rosari.

2. En que hey ha bacines.

3. En que té molles.

4. En que té ventaja.

QUADRAT.—Mort-Oller-Rega-Trau.

FUGA.—Tasca apurada; jó suava socint.

ENDEVINAYA.—Unes isores.

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—Un Catalinero, Papuys, K. D. T. y Dos

Tranquils.

Sèt:—Fófol Serreri, Compare Flasco, Pèp Blat

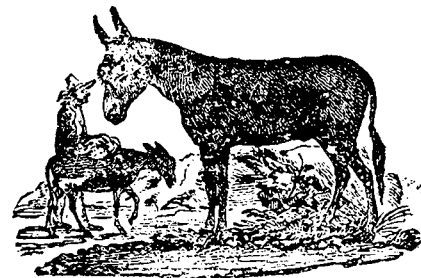
y Un Sabatè en dilluns.

Quatre:—Un Escolá, Un Punxa engegat y

Voravia.

Y una no més:—S'Olé d'Aufabia.

GEROGLIFICH.

J. SEUSTR.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla Sèller a una botella?
2. ¿Y Algayda a un bòn rebosillo?
3. ¿Y Felanix a un molí?
4. ¿Y Campos a un llaut?
5. ¿Y Ciutat a una faròla?

UN PUNXA ENEGAT.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.
.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un nòm de dòna; sa 2.ª, un nòm d'homo; sa 3.ª, un altre nòm de dòna; sa 4.ª, un lliatge; sa 5.ª, una part del mon que may pateix de sequedat; sa 6.ª, una part des còs, y sa 7.ª, una lletra.

LLOPIS.

CAVILACIÓ.

N'ESTRAU CANTARIA A LA SEU.

Amb ses lletres d'aquestes paraules compón dre es nòm de dues parróquies de Ciutat.

UN BLANQUET.

ENDEVINAYA.

¿Qui va essé l'homo vivent
Que nasqué abans que son pare,
Mamá primé que sa mare,
Y va matá, a la clara,
La quarta part de la gent?

JORDI DES RECÓ.

(Ses solucions dissapte qui óe si som olus.)

6 NOVEMBRE DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.